

Nieuws van Piet en Pita Vanuit Noah's Ark Kinderhuis

12^e jaargang, nummer 1
April 2012

Lieve vrienden en familie,

De afgelopen maanden waren behoorlijk ingrijpend voor ons. Vooral februari was voor ons een drukke, maar ook mooie maand. We openden onze nieuwe school, vierde onze 35-jarige bruiloft en hadden bezoek van veel goede vrienden. Ook hebben we er de afgelopen periode zes nieuwe baby's, allemaal jongetjes, bij gekregen. Eerst maar even over hen vertellen.

HOSEA

Op 5 november 2011 kregen we een nieuw jongetje, we noemden hem Hosea.

Hij was een bang, onzeker mannetje, zwaar verwaarloosd door zijn vader, in de steek gelaten door zijn moeder en mishandeld door zijn stiefmoeder. Een triest verhaal. We schatten zijn leeftijd op ongeveer zes maanden en hebben hem als geboortedatum 5 mei 2011 gegeven.

Nu is Hosea een vriendelijk, goedlachs jochie dat ieders hart steelt.

KAIREH

Drie dagen later, op 8 november 2011, werden we gevraagd door een politie bureau hier een eind verderop, in Kayunga, om te komen om een baby op te halen.

Het jongetje was eind september op een bouwland gevonden en in huis genomen door de vindster. Na anderhalve maand vond deze vrouw het toch te veel werk worden en dat ze teveel onkosten kreeg om een baby van een ander in huis te hebben. Ze besloot om hem naar de politie te brengen. Een klein, te mager jongetje wat we Kaireh hebben genoemd. Zijn geboortedatum is 14 september 2011 geworden. Hij groeit nu goed en wordt steeds mooier.

KLAUS

Het nieuwe jaar begon goed. Op 10 januari 2012 kregen we weer een baby, deze keer met zijn vader erbij.

De baby zijn moeder stierf en liet haar man, een jongen van net 20 jaar, achter met een pas geboren baby. Hij vroeg ons om hulp om zijn zoontje in leven te houden. We hebben daarin toegestemd en ook de vader

geaccepteerd en hem een baan gegeven. Hij kan nu vlakbij zijn zoon zijn en hem zien opgroeien. Iedere avond is hij bij de baby's te vinden en geeft hij het kleine mannetje zijn fles. We hebben de baby Klaus genoemd. Hij is geboren op 2 januari 2012.

SETH

Op 20 januari 2012 werden we opnieuw om hulp gevraagd. Deze keer voor een jongetje van ongeveer zes weken oud. Er was in Kayunga, 45 km. van Mukono vandaan, een kind gevonden waar niemand iets van afwist.

Hij lag zomaar tussen de bananenbomen. Afdedant, en schijnbaar waardeloos; wat een vergissing voor zo'n kostbaar leven.

We hebben hem Seth genoemd en hem als verjaardag 6 december 2011 gegeven. Een leuk, vriendelijk en gezond jongetje, met een gulle lach voor iedereen die bij hem in de buurt komt.

WILIAM

Een triest verhaal, een jong meisje dat een baby krijgt en probeert er voor te zorgen.

Na dit drie weken te hebben gedaan heeft ze hem te vondeling gelegd op 23 februari 2012. In een bijgevoegd briefje liet ze weten dat ze het echt had geprobeerd, maar dit niet vol kon houden.

We hebben hem opgehaald bij de politie en hem William genoemd.

Zijn geboortedatum is 3 februari 2012 geworden.

William is een mooi, gezond jongetje. Toen hij gevonden werd woog hij zes pond, niet veel voor een baby van drie weken oud, maar als het goed blijft gaan veranderd dit vanzelf.

DOMINIC

Twee dagen later werd ons 'gezin' weer uitgebreid met een volgende zoon.

Een prematuur kindje, weggegooid direct na zijn geboorte. Piepklein, heel kwetsbaar en ontzettend lief. We hebben hem Dominic genoemd.

Op het politiebureau werd hij door de agenten aan Veronica overhandigd, die er vol trots mee naar buiten kwam lopen. Thuis hebben we onmiddellijk de couveuse in onze woonkamer gezet en hem daarin gelegd, veilig en warm.

Hij woog 1740 gram. De eerste dagen viel hij nog af, zoals de meeste pasgeborenen doen, maar toen hij drie weken oud was woog hij al twee kilo en mocht hij uit de couveuse.

Ik, Pita, voel me met zo'n klein kindje altijd weer heel rijk. Voor mij is dat kleine, afhankelijke het mooiste dat er is. Dat ik daarvoor mag zorgen ervaar ik als een bijzondere gift en ik geniet er met volle teugen van.

DE ROOFOVERVAL IN NOVEMBER

Op 16 november j.l. werden we in Zuid-Afrika, waar we waren voor medische redenen, overvallen en beschoten. Nog steeds zijn we bezig om dit te verwerken, maar met Gods hulp zijn we in staat door te gaan. Het omgaan met en verwerken van de roofoverval lukt redelijk, alleen hoe iemand in staat is een pistool op je hoofd te zetten en de trekker over te halen blijft een onverklaarbare en rare gedachte.

De plek op het hoofd van Pita geneest gelukkig goed; alleen heeft ze op de plaats waar men met kunststof gerepareerd heeft constant een doof gevoel.

Voor de psychische gevolgen van de beschieting en de inwendige genezing lijken meer tijd te vergen dan wij hadden verwacht. Veel mensen hebben ons gevraagd of ze de overvallers te pakken hebben gekregen; maar daar denken wij niet echt over na, want waarschijnlijk zouden we ze niet eens herkennen. Het ging allemaal zo snel en tijdens het gevecht hebben we niet echt gekeken wie het waren.

We hebben dan ook geen vergeldingsdrang, want daar kunnen we niets mee. Voor ons was, toen Pita buiten levensgevaar was, het alleen maar belangrijk om vooruit te kijken. Het was voor ons duidelijk dat het een wonder is dat we, en zeker Pita, dit overleefd hebben, en dat onze taak nog niet afgelopen of klaar is. We hebben hier enorme lessen uit mogen leren.

Een vreemde ervaring was om alles kwijt te zijn; geen bewijs wie je bent, geen geld, geen telefoon. Wij komen in het werk dat we mogen doen zoveel mensen tegen die niets hebben en eigenlijk konden we ons nooit écht voorstellen wat dat betekent.

Zo zei een verpleegster, toen Pita de operatiekamer binnen gebracht werd, dat ik, Piet, nu rustig een kopje koffie kon gaan drinken. Het was alsof ze een knop om zette, want ik begon spontaan te huilen. Kloppend op mijn schouder vertelde ze me dat ze echt wel goed voor Pita zouden zorgen. Maar dat was niet waarom ik op dat moment hilde, ik had helemaal niets meer, zelfs geen geld voor een kop koffie. De verpleegster nam me mee en regelde koffie, en dan te bedenken dat ik helemaal geen koffie drink!

Er werd voor ons gezorgd en er kwam hulp van vele kanten, meer dan we nodig hadden. Wat een overweldigende ervaring, moeilijk om te verwoorden. We zagen duidelijk de hand van God, Zijn bescherming en zorg voor ons. Onze zoon Rien kwam voor een week over uit Nederland; dit was een enorme bemoediging.

De eerste keer buiten het "veilige" ziekenhuis was moeilijk en zo volgden er nog vele stappen. Thuis waren de kinderen en al onze medewerkers in rep en roer. Iedereen was terneer geslagen en velen in paniek; voor de kinderen kwam de vraag en de angst om opnieuw verlaten te worden wel heel dichtbij.

Er werd veel gebeden voor ons herstel en terugkomst. Dat werd dan ook al snel, achteraf een beetje te snel, ons doel: terug naar huis en naar de kinderen.

Na twee dagen thuis te zijn werd Pita dan ook weer opgenomen in het international ziekenhuis hier in Uganda, omdat het niet goed ging. Inmiddels ligt dit allemaal achter ons en gaat het met ups en downs steeds beter.

DE SECONDARY EN VOCATIONAL SCHOOL

Op 3 februari openden we officieel de deuren van onze eigen nieuwe middelbare school.

Wat een werk hieraan vooraf is gegaan kan ik niet allemaal omschrijven, maar geloof me het was veel.

De eerste vijf klassen, de lerarenkamer met kantoor, de kantine, het staat er en we

gebruiken het, want zestig kinderen in twee klassen zijn de trotse "eerste klassers" van de New Horizon Secondary/Vocational school.

Leuke kleurige schooluniformen en een vrolijk gekleurd gebouw zorgen voor een goed begin. Het doet je ook beseffen dat onze oudste kinderen dus tieners zijn geworden. Nieuwe zorgen en nieuwe uitdagingen en nog meer werk.

Toch vinden we het een enorme bemoediging dat we dit voor elkaar hebben gekregen. O ja, we zijn nog niet klaar hoor! Want een opleiding in het voortgezet onderwijs duurt hier in Uganda zes jaar; dus voor de snelle rekenaar: zes jaar x twee klassen en dan de nodige praktijk lokalen dan moet er nog wel wat gebeuren voor het allemaal klaar is!

Ook hebben we er een aantal tieners bij die hier als kostschool studenten volledig in huis zijn gekomen. Twaalf tiener meisjes waar we de zorg voor hebben.

Met uitzondering van de vakanties, want dan gaan ze naar familieleden.

35 JAAR GETROUWD

17 februari j.l. mochten we gedenken dat we 35 jaar getrouwd waren en dat hebben we op een heel speciale manier gevierd.

We zijn symbolisch opnieuw getrouwd! Wat een feest! Geweldig. Pita droeg haar trouwjurk van 35 jaar geleden! We hadden een kerkdienst waarin we ons JA-woord weer aan elkaar gaven en voor de kinderen en de vele aanwezigen was het een pracht getuigenis.

De 35 jaar zijn eigenlijk voorbij gevlogen, we realiseren ons dat we wel het een en

ander hebben meegemaakt. Dat heeft er voor gezorgd dat we alleen maar meer van elkaar zijn gaan houden!

Maar ja, hoe kan het ook anders als je samen zoveel kinderen krijgt hè! Heerlijk om dat te mogen beleven. Zeker in een land waar normen en waarden en trouw zijn aan elkaar helemaal niet lijken te bestaan. De kinderen hadden voor deze dag het meeste zelf geregeld en er werd gedanst, gezongen en ook gegeten dat het een lieve lust was.

VAN HET BESTUUR

Indrukwekkend, ontroerend, fantastisch. Zomaar een paar woorden, die bij ons boven kwamen toen wij met ons hele gezin afgelopen februari bij Piet en Pita in Uganda waren om samen met hen hun 35-jarig huwelijk te vieren (verlate cadeautip: gift voor moeder en kindprogramma van de kliniek).

Naast het werken aan verder herstel na de roofoverval wordt er, zoals u hebt kunnen lezen, ook op veel andere fronten hard gewerkt en is er nog veel werk te doen. Geloof ons: Piet en Pita overdrijven niet! Eigenlijk kun je pas écht een klein beetje aanvoelen wat er dagelijks allemaal komt kijken om Noah's Ark te runnen als je er bent geweest en hebt rondgekeken, geroken etc. Naast sponsors voor de nieuw binnengekomen kinderen hebben we nog ca. 60 sponsors nodig voor kinderen die al eerder aan de zorgen van Piet en Pita zijn toevertrouwd.

De start van de Secondary/Vocational school is weer een volgende stap in het project; voor Uganda is deze combinatie uniek en de overheid is dan ook zeer geïnteresseerd in onze aanpak. Dit alles wordt mogelijk gemaakt door vele sponsors uit binnen- en buitenland, waar wij zeer dankbaar voor zijn.

Helaas heeft onze voorzitter, Artine Anker, vanwege de te drukke combinatie van werk en gezin, haar functie moeten neerleggen. Wij danken haar voor haar inzet in de afgelopen jaren en wensen haar alle goeds toe.

Wij denken op dit moment ook na over een bloembollenactie in het najaar. Heeft u hier ervaring mee en/of zou u (in uw regio) mee willen helpen dan kunt u zich via het secretariaat melden. De bloembollen zullen gratis ter beschikking worden gesteld, dus hoe meer we er verkopen hoe hoger de opbrengst.

Als laatste nog dit: Noah's Ark bestond op 10 maart j.l. 12, 5 jaar. Zullen we Piet en Pita met elkaar verrassen met een hele hoop giften van € 12,50 (of een veelvoud daarvan) ? Graag dan bij de omschrijving "jubileumgift" vermelden en overmaken op rekeningnummer 36.24.14.017. Alvast hartelijk dank.

Een hartelijke groet van Gert en Liesbeth Brandwijk.

**C
O
L
O
F
O
N** **STICHTING NOAH'S ARK CHILDREN'S
MINISTRY UGANDA**

Secretariaat:

M.E. Brandwijk-Smit

Batelier 14, 3362 JS Sliedrecht

Tel: 0184-415987

E-mail: nacmu-nederland@nacmu.org

Veldadres Piet en Pita Buitendijk:

PO Box 355, Mukono, Uganda

Tel: 00256-71 24 81 142 of

00256-71 22 88 425

E-mail: nacmu-uganda@nacmu.org

Bankrekeningnummers:

Ten name van: Stichting NACMU te
Sliedrecht

36.24.14.017 Algemene giften/donaties

36.24.43.955 Kindersponsoring

36.24.43.963 Schoolsponsoring

15.21.87.421 Piet en Pita Buitendijk

Website: www.nacmu.org

K.v.K. nr. 23093271

Vraag ook de speciale gebedsbrief aan.

U kunt een kind sponsoren voor € 22,50 per
maand. Een schoolkind sponsoren kost per
maand € 12,50.

